

tiveringen var den, at man derved vilde udtale sin Misbilligelse af, at Behandlingen af Finantslovsforslaget var trukket saa længe ud. Jeg skal nu lade det staa ved sit Værd, hvorvidt det kan anses for at være ganske rigtigt at komme ind paa den Veie, at det ene Thing udtaler sin Misbilligelse lige over for det andet, da en saadan Misbilligelse jo i ethvert Fald kun kan fremkomme i Motiveringen, men ikke i og for sig foreligger i det Forslag, der er affemt og vedtaget i det andet Thing. Det forekommer mig imidlertid, at man i den Henseende har givet sin Lante et ganske mærkelig Udtryk, thi det er en netop i det Dieblif, da Finantslovsforslaget sendes fra os, og da Forhandlingerne her i Thinget altsaa er sluttet, at Forslaget fremkommer om at indskrænke den midlertidige Finantslovs Varighed, og dette Forslag gaar altsaa kun ud paa at indskrænke den Tid, det andet Thing skal have til at behandle Sagen i. Det forekommer mig at være en ret mærkelig Maade at yttre sin Misbilligelse af dette Things Behandling af Sagen paa, at man indskrænker den Tid, man selv skal bruge dertil. Naar man har tilstigt noget Saa-dant, tror jeg derfor, at den Maade, man har valgt, just ikke er ganske heldig. Der er imidlertid et andet Hensyn at tage i Betragtning i denne Henseende, hvorved det forekommer mig, at der vel kunde blive Plads for nogen Misbilligelse. Det være langt fra mig at ville foreslaa Thinget at udtale nogen Misbilligelse overfor det andet Thing; men der kunde nok være Plads for en saadan her, dersom man vilde gjøre den gjældende. Jeg anser det for en meget betænkelig Veie at komme ind paa, naar Rigsdagen eller et af Thingene giver sig til at indskrænke Varigheden af en midlertidig Bevilling i det Dieblif, da der er stillet en Oplysning af det ene af Thingene i Udfigt. Det er ganske vist, at det Tidspunkt kunde komme, da man maatte erkende, at den Magt, Regjeringen har til at opløse ethvert af Thingene, kunde blive saaledes misbrugt, at der for Alvor kunde blive Spørgsmaal om en Indskrænkning af en midlertidig Finantslovs Varighed; men jeg tror ikke, det er dette Hensyn, som er blevet gjort gjældende fra det andet Things Side, og der er i alt Fald ingen Anledning dertil. Det forekommer mig da, at det er en meget betænkelig Veie, man her er kommen ind paa, idet man har givet sig til at indskrænke den midlertidige Finantslovs Varighed, i hvilken Hensigt man nu end har gjort det. Imidlertid staa vi jo ikke her overfor en Behandling af det andet Things Motiver eller Fremgangsmaade; vi staa kun overfor den høitærede Regjering, og den ærede Finantsminister har jo tiltraadt dette Forslag i det andet Thing. Hvorvidt han i den Henseende har gjort rigtigt, skal jeg ganske henstille. Jeg tror, at han derved har raadt Haanden til en Fremgangsmaade, som ikke er til at anbefale. Forslaget kommer imidlertid nu til os som Regjeringens Forlangende om en

midlertidig Finantslov for 6 Uger, og naar man ser saaledes paa Sagen, kan jeg ikke Andet end tilraade det ærede Thing at tiltræde dette Forslag, idet Regjeringen fuldstændig maa bære Ansvar for, at den begjærer denne Frist. Der bør netop under Forhold som de nuværende efter min Mening ikke fra vor Side være Tale om at lægge den mindste Hindring i Veien for den midlertidige Bevilling, som Regjeringen kræver. Den høitærede Regjering maa vide, at det er paa dens Ansvar, at denne Tidfrist bliver sat; den maa vælge sin Fremgangsmaade derefter i enhver Henseende, og enhver Sjæl deraf maa falde tilbage paa Regjeringen. — Dette Thing tager intet Ansvar paa sig, naar det stemmer for Forslaget til den midlertidige Finantslov i den Form, hvori det nu foreligger.

Finantsministeren (Jonnesbech): Dersom det maa være mig tilladt at udtale, hvad jeg anser for at have være Landstingets Motiv, da maa jeg sige, at det vistnok væsentlig har været dette, at det har anset det for at være meget uheldigt, at man overhovedet kom til at gaa paa midlertidige Finantslove. Denne Betragtning kan jeg ikke Andet en fuldstændig tiltræde, idet en saadan Lov jo i mere end een Henseende lægger Administrationen Hindringer i Veien, som den paa ingen Maade kan overvinde, medens den efter min Mening skader Udviklingen af mange Forhold her i Landet. Naar man nu netop i gaar har sendt Landstinget Finantsloven, ligger Sagen saaledes for, at man kan overse den, hvilket derimod ikke var Tilfældet, dengang jeg umiddelbart efter 2den Behandling foreslogde det oprindelige Forslag her i Thinget. Det var mig dengang ikke muligt at vide, om Finantsloven vilde komme til Landstinget, saaledes at dette kunde behandle den forinden Paaske, eller om den vilde komme efter Paaske, og dette var saa meget mere tvivlsomt, som man ved 2den Behandling udfjød adskillige store og vigtige Spørgsmaal til 3die Behandling. Naar Landstinget nu selv siger: Vi have tilstrækkelig Tid, naar vi kunne faae 6 Uger, ser jeg ikke rettere, end at det vilde være urimeligt af mig at lægge nogensombest Hindring i Veien derfor, i Erkendelse af, at det, som sagt, altid er en bellagelig Ting, at man skal tvinge Regjeringen til at gaa paa midlertidige Finantslove. Forsaavidt det ærede Medlem hentydede til Muligheden af en Oplysning, vil han kunne sige sig selv, at to Maanedes ikke vilde være tilstrækkelige under en saadan Omstændighed; der maatte da være taget andre Bestemmelser end dem, den midlertidige Lov her havde taget.

Th. Nielsen: Deri er vist hele Thinget enigt, at det er meget uheldigt, at midlertidige Finantslove i det Hele skulde være nødvendige; men Uenigheden kommer først til Stede, naar